

עמ"ת 31319/06/16 - חיים בן בנשתי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 31319-06-16 בן בנשתי(אחר/נוסף) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 480877/2015

בפני	כבוד השופט כרמי מוסק
העורר	חיים בן בנשתי
	באמצעות ב"כ עו"ד איתן להמן
נגד	מדינת ישראל
המשיבה	באמצעות ב"כ עו"ד ז'ניה קליינמן מפרקליטות מחוז י-ם

החלטה

1. לפני ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים בתיק מ"ת 32479-12-15, מיום 13.6.16 (כב' השופט ג'ויה סקפה שפירא), לפיה קבע בית המשפט כי העורר יישאר במעצר בית מלא, מלבד יציאה של שלוש שעות מדי יום. העורר טוען כי יש לבטל החלטה זו ולהסיר מעליו את התנאים המגבילים את חירותו.
2. בבקשה נטען, כי לא היה עילה להטיל על העורר תנאי מגביל כלשהו, משום שליטת בא כוח העורר, לא קיימת ראיות לכאורה בעבירה העיקרית של סחיטה באיומים ולא קיים סיכוי סביר להרשעה בעבירה זו.
3. בתמצית, העובדות העומדות ברקע לבקשה זו הן כי העורר נעצר ביום 10.12.15 למשך שלושה ימים ולאחר מכן שוחרר למעצר בית מלא. ביום 16.12.15 הוגש כתב האישום וביום 11.1.16 הוגש כתב אישום מתוקן.
4. במסגרת כתב האישום המתוקן מיוחסות לעורר ביצוע עבירה של ארגון ועריכת משחקים אסורים, החזקה וניהול מקום משחקים אסורים ועבירה של סחיטה בכוח ותקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות. אין מחלוקת, כי עבירה זו עומדת בבסיס העובדה כי בית המשפט הטיל על העורר תנאים מגבילים, הכוללים כאמור מעצר בית מלא, למעט אפשרות של יציאה למשך שלוש שעות מדי יום.
5. בהחלטתו, בחן בית משפט השלום את האמור בכתב האישום בכל הנוגע למכות שספג המתלונן ביום האירוע. לאחר שהוצגו לפניו הראיות, עלה כי המתלונן שהימר היה חייב כספים לשתי קבוצות שונות, וכי ביום האירוע פגשו שתי הקבוצות במתלונן, כאשר באותו מפגש הוכה המתלונן וזאת כדי להוציא ממנו כספים אותם הוא חייב.

6. בית משפט השלום, בסעיף 11 להחלטתו, קבע כי השאלה העומדת בלב המחלוקת היא האם העורר היה שותף למכות הקשות שהוכה המתלונן. אומר, כי אכן אין ספק שביום האירוע הוכה המתלונן מכות קשות. עוד קבע בית המשפט, כי ביום האירוע התקיימו שני שלבים באותו מפגש, וכי חלקו של העורר בשלב הראשון שבו הוטחו דברים קשים במתלונן היה מרכזי. לאחר מכן נסעו כל השותפים למפגש, היינו העורר ושתי הקבוצות, בשני כלי רכב למקום אחר, שם הוכה המתלונן.

7. באשר לשאלה האם העורר היה שותף למכות בשלב השני, קובע בית המשפט כי הראיות מתבססות על שני מקורות: האחד הוא זכרון דברים של השוטר דוד לוי, המתאר שיחה בעל פה שנערכה עם עומר חיות, שהיה אחד השותפים לאירוע. על פי הכתוב במזכר, עומר אמר לשוטר כי העורר ואחר בשם ליאור דוראני בעטו במתלונן. בית המשפט ציין בצדק, כי יש להניח שמשקלה של ראיה זו במהלך המשפט לא יהיה גבוה מאחר שעומר לא אמר דברים אלה בהודעותיו ואין בידי המשיבה הקלטה של אותה שיחה. בית המשפט התייחס למקור השני לראיות כנגד העורר. בית המשפט ציין כי מדובר בהודעות של אירית גמליאל, שהיא נאשמת 2. בית המשפט הפנה להודעתה של אירית גמליאל מיום 4.11.15, שם ציינה כי העורר ועוד שניים נתנו למתלונן מכות, בעיטות ו"כאפות". בהודעה נוספת מיום 8.11.15 חזרה על הדברים. בצדק ציין בית המשפט, כי אירית ועומר הם שותפים לעבירה, ועל כן יש לראותם כבעלי אינטרס. אחד עניין זה ואומר, כי בתור מי שהיה שותף לאירוע, הם בעלי אינטרס מובהק להפחית את העורר ולייחס לו את המכות הקשות שספג המתלונן. זאת ועוד, ציין בית המשפט כי אירית שמרה על זכות השתיקה בחלק מהודעותיה. אוסיף ואומר, כי קיים ספק רב באשר למשקל שיש לייחס בשלב זה להודעות שותפים לעבירה, שהרי לא ניתן יהיה להגיש הודעות אלה אלא בהסכמה בשלב ראיות התביעה, ומכאן שקיים ספק רב אם הודעות אלה תעמודנה לנגד עיניו של בית המשפט אשר ידון בכתב האישום כחלק מראיות התביעה.

8. זאת ועוד, בא כוח העורר הפנה אותי להודעות המתלונן, בהן חזר ושלל את הטענה כי העורר פגע בו פיזית.

9. בהמשך ההחלטה קבע בית משפט השלום, כי המתלונן מסר בהודעותיו שחלקו של העורר היה דומיננטי בחלק הראשון של האירוע וכי הוא נכח בחלקו השני, אך ציין שהעורר לא היכה אותו.

10. התמונה עולה היא, כי העורר, כמי שניהל עסק בית הימורים בלתי חוקיים, היה מעוניין שהמתלונן ישלם לו את חובו, הוא היה נוכח באירוע על שני שלביו, כאשר אין מחלוקת על פי הראיות הקיימות היום, כי העורר הטיח דברים קשים במתלונן בשלב הראשון של האירוע.

11. עולה השאלה, האם יש בכך ראיה לכאורית מספקת לקשור באופן כלשהו את העורר לחלקו השני של האירוע, ובמיוחד למכות שספג המתלונן, אף אם העורר עצמו לא היכה את המתלונן.

12. סבורני, כי לשלב בו אנו נמצאים די בעצם נוכחותו של העורר באירוע, לרבות השלב השני, כדי להביא למסקנה לכאורית כי נוכחותו הייתה קשורה לאיומים ולמכות שספג המתלונן, מה עוד שלעורר היה עניין בכך שהמתלונן ישיב את חובו בגין ההימורים.

13. לפיכך, דעתי היא כי גם אם לא קיימות ראיות לכך שהעורר פגע באופן פיזי במתלונן, די באמור לעיל כדי ליצור תמונה ראייתית לכאורית לקשר שהיה בין העורר לבין הפגיעות הפיזיות מהן סבל המתלונן.

14. לפיכך, אינני סבור כי נפלה טעות בהחלטת בית משפט השלום בכך שסבר כי ראוי לשחרר את העורר, אם כי בתנאים שיאינו את המסוכנות.

15. באשר לכך טען לפניי בא כוח העורר, כי מדובר באירוע שהיה לפני כשנה, וכי המתלונן פנה למשטרת ישראל בתלונה כעבור כשישה חודשים, וחלף עוד זמן עד שנפתחו ההליכים. בא כוח העורר סבור, כי די בעובדות אלה כדי לבסס טענה שאין לייחס לעורר מסוכנות גבוהה וכי יש להניח שלא ינסה לפגוע במתלונן, לא יתקרב אליו, ועל כן ניתן היה להסתפק בתנאים שלא יהיה בהם כדי לפגוע בחירות העורר באופן חמור. עוד ציין לפניי, כי קיימת הפקדה כספית ותנאים נוספים. כמו כן הפנה בא כוח העורר לעובדה, כי אין בעברו של העורר עבירות אלימות, אם כי בעברו עבירות הנוגעות לניהול בית הימורים בלתי חוקיים.

16. לאחר שבחנתי את הדברים, לרבות את העובדה בדבר עוצמת הראיות, חלוף הזמן מאז האירוע ועד היום והעובדה כי העורר לא ניסה עד היום ליצור קשר בדרך כלשהי עם המתלונן, הגעתי למסקנה כי התנאים הכוללים מעצר בית מלא פוגעים באופן בלתי מידתי בחירותו של העורר, וניתן למנוע את החשש שהעורר ינסה ליצור קשר עם המתלונן על ידי הטלת תנאים קלים יותר.

17. לפיכך, אני מורה על ביטול מעצר הבית. אני אוסר על העורר ליצור קשר עם המתלונן בדרך כלשהי, בין במישרין ובין בעקיפין. יתר התנאים שנקבעו על ידי בית משפט השלום יעמדו בתוקפם.

ניתנה היום, כ"ב סיוון תשע"ו, 28 יוני 2016, בנוכחות בא כוח העורר ובאת כוח המשיבה.

כרמי מוסק, שופט